

Директор Центра за заштиту и помоћ тражиоцима азила Радош Ђуровић изјавио је данас да је од почетка рата у Украјини више од 300.000 грађана Русије прошло кроз Србију, а да се у њој задржало око 50.000, уз оцену да би држава требало да ради на њиховој интеграцији у друштво јер се пре свега ради о високо образованим људима.

Ђуровић је за агенцију Бета рекао да они долазе у Србију и користе безвизни режим који им омогућава боравак у земљи од 30 дана, што се може посматрати као туристички боравак, али никако не одговара карактеру њиховог боравка, који је дуготрајнији и који је изазван свим дешавањима везаним за рат у Украјини.

„Када говоримо о руским држављанима, они, ако немају брак са српским држављанима, ако немају непокретности овде, ако немају радни однос пријављен овде, боравак морају да регулишу фактички да излазе из Србије и враћају се сваких 30 дана, са надом да ће их на улазу пропустити гранична патрола и омогућити им да се поново врате у земљу, што је један вид неодрживог начина да неко борави дуже у земљи“, казао је Ђуровић.

Додао је да јако мали број људи из Русије заправо тражи азил у Србији и уопште улази у тај поступак и да су то готово безначајне бројке – неколико десетина њих, што према речима Ђуровића, није релевантно са аспекта статистике.

Навео је да то има и друге правне консеквенце, попут тога да многи од њих не пријављују послове које обављају у Србији, односно раде на црно.

„Могло би се рећи, према нашим проценама, да негде око 20 одсто свих имају регулисан боравак по основу рада, брачне везе са српским држављанином, по основу поседовања непокретности, или на други начин, а да остатак покушава да свој боравак фактички продужи на ове начине, тиме што би излазио и улазио у земљу у неком континуираном периоду“, рекао је Ђуровић.

Програмери, дизајнери...

Према његовим речима, многи од њих долазе у Србији због тешке ситуације у Русији, због проблема са политичким опредељењем, јер не желе да учествују у ратним дејствима, али су санкције главни мотивишући фактор да ти људи напусте своју земљу јер нису у могућности да раде своје послове и зарађују као раније.

Ђуровић је навео да су то углавном програмери, дизајнери, људи које своје послове обављају преко интернета и који надокнаду добијају преко рачуна у међународним трансакцијама.

Он је објаснио и да руски држављани нису смештени само у Београду, већ да их има и у другим урбаним местима широм земље, као и да често ступају у међусобне контакте, комуникацију и формирају неки вид комуна, које претендују да се самостално развијају.

„Наравно, са аспекта система и интереса друштва, свакако треба ове људе што пре укључити у друштво. Пре свега регулисати њихов боравак, а онда их даље интегрисати у друштво да би у потпуности били интегрисани и да би у потпуности била извршена потпуна инклузија њих, а не да се чека да ти људи због ових отежавајућих околности

напусте земљу и покушају негде друго да пронађу своје место за живот“, нагласио је Ђуровић.

Додао је да, из разговора које представници центра имају са институцијама и струком, они не виде да постоји јасно изражена жеља или напор да се то питање реши брзо и на ефикасан начин.

Ђуровић је навео да је евидентна разлика у односу на сличну ситуацију која се десила пре 100 година, када је после Октобарске револуције у Србију такође дошло око 50.000 људи из Русије, који су били високо образовани, као и данас.

„Тада је постојао посебан одбор који је држава формирала за њихову интеграцију, где се размишљало и развијали се планови не само о томе где ће људи бити распоређени да бораве и живе, да се реши њихов боравак, већ и како да се организују, које послове да обављају, каква помоћ треба да им се пружи. Тако да, у том смислу, та претходна држава је била много ефикаснија и плански радила на оваквим стварима“, рекао је он.

Иду и у Турску, Грузију, Казахстан, Јерменију...

Ђуровић је навео да се с времена на време појаве идеје да те људе треба заштитити и регулисати њихов боравак на други начин, али да се у пракси не виде конкретни планови или акције.

„Србија није једина земља у коју долазе држављани Русије у већем броју. Слична ситуација је и са Турском, Казахстаном, Грузијом и Јерменијом. То су земље где људи долазе без визе и покушавају да остану. Наилазе на огромну подршку када је реч о Турској, а исто тако када је реч о Казахстану, где постоје сви ти услови који се омогућавају људима како би они ту и остали“, казао је Ђуровић.

Оценио је да ти људи, са аспекта демографских проблема и питања, као и питања запошљавања и тржишта рада, представљају „једну прилику“ и да би држава, уколико жели да интегрише људе са таквом позадином, морала много више да поради на томе.

Ђуровић је навео да многе земље, попут рецимо Канаде или земаља западног света, прижељкују такав прилив људи, где долазе они који су високо образовани, који желе да се укључе у друштво, који говоре сличан језик, имају сличне културолошке и друге особине и имају прихват од локалне средине и жељу да се ти људи интегришу.

„Тако да имамо све коцкице када говоримо о имиграцији у Србији, попунили смо једну велику пазлу, коју сада треба некако даље одржавати таквом. То је велики изазов када говоримо о једном друштву коме су потребни ти нови становници, једна продуктивна радна снага. Са свих аспеката ово представља један плус за наше друштво и једну велику прилику, коју наше друштво не сме да изгуби“, оценио је Ђуровић.

(Бета)